

havde jeg det Indtryk, at Finansministeren nu var ved at blive træet af Folketinget, at han ligesom længtes op mod Landstinget, og mod den Afgørelse, han ventede deroppe. Det kan jeg godt forstaa, det er paa en Maade ganske naturligt, at Ministeren nu i dette Øjeblik væsentlig ser derop. Imidlertid var der enkelte Ting i den højtærede Ministers Udtalelser, som jeg finder det nødvendigt at gøre nogle Bemærkninger til. For det første synes det mig, at Ministeren paa nogle Punkter tog Diskussionen lidt underligt i Dag. Den højtærede Minister klagede saa meget over den Maade, hvorpaa jeg havde angrebet ham. Han talte om, at jeg ganske vist var behersket i Formen, men at jeg rettede mod Ministeriet — jeg tror, den højtærede Minister sagde — voldsomme Sigtelser. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, det sagde jeg ikke.) Jeg husker ikke, om det var Ordet, eller rettere sagt, jeg kunde ikke høre det, idet den højtærede Minister bøjede Hovedet, da han sagde det, og saa er det vanskeligt at høre, hvad han siger, men da den højtærede Minister nu sidder lige foran mig, kan jeg maaske faa at vide, hvad han sagde. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Jeg husker det ikke.) Naa, det kan ogsaa være det samme, det er ikke afgørende, i alt Fald var det noget med „voldsom“. Han syntes, at jeg havde angrebet paa en saa bister Maade, og derfor maatte han gribe til en eller anden Retorsion. Jeg synes ikke, den højtærede Minister havde Grund dertil, det forekommer mig, at den Omstændighed, at vi paa den Maade have kritiseret selve Principperne i hans Forslag og selve Karakteren af dem, ikke giver Anledning til at være misfornøjet. Det samme var Tilfældet forleden Dag, da vi havde en Diskussion med Konseilspræsidenten. Man talte til ham i ganske blide Ord, men han blev straks højtidelig. Jeg ved ikke, om Tiderne i Øjeblikket ere saa haarde og ubehagelige for de Herrer Ministre, at de derved blive ømfindtlige, saa at man næsten ikke kan røre ved dem, men jeg synes ikke, at de Ting, vi sige, give tilstrækkelig Grund til at være saa bekymret overfor vor Fremgangsmaade.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at jeg havde gjort mig skyldig i kolossale Overdrivelser. Jeg ved ikke rigtigt, hvad han dermed tænkte paa, han nævnedes ikke for mig nogle af disse kolossale

Overdrivelser. Den højtærede Minister sagde endvidere, at jeg havde betegnet den Skat, som Regeringen foreslog, som utaalelig og havde brugt meget stærke Ord om den for de mindre Skatteyderes Vedkommende. Det har jeg virkelig ikke, jeg har ikke gjort mig skyldig i nogen Overdrivelse og ikke paa noget Punkt brugt voldsomme Ord om den Skat. Jeg har sagt, at den forekommer mig at være ubillig og mindre retfærdig end den, vi fra vor Side foreslaa. Det er dog ikke det samme som at anvende voldsomme Ord om den, men naar man overdriver, hvad Modparten har sagt, bliver det derved ligesom en Smule lettere at bygge sine Gendrivelser op.

Med Hensyn til de Oplysninger, som stadig var den højtærede Minister og mig imellem, sagde han i Dag, at han ikke vilde spille Tingets Tid med en Diskussion om denne omstridte franske Skrivelse, og der er ikke noget at sige til, at den højtærede Minister stiller sig paa det Standpunkt. Paa den anden Side synes jeg heller ikke, at der er noget at sige til, at vi, naar en Minister har anvendt en Del af Tingets Tid paa at fremlægge Oplysninger for Tinget, som ikke være rigtige, til Gengæld anvende en Del af Tingets Tid til at rette disse Fejl, naar vi kunne finde dem, hvad vi vel ikke altid kunne. Med Hensyn til selve den omstridte Skrivelse vil jeg tro, at det havde været rigtigt, om Ministeren i Dag havde indrømmet, at der er en Fejl her, ligesom han indrømmede det i Efteraaret med Hensyn til England. Det er uomtvisteligt, at de to Bøger, paa hvilke man bygger i denne Skrivelse, som sendtes til os fra Finansministeriet, sagde lige det modsatte af, hvad Skrivelsen siger. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Fra Statistisk Bureau!) Statistisk Bureau er et Kontor under Finansministeriet, og dets Skrivelser kommer til os gennem Finansministeriet. Jeg har ikke tænkt mig at skelne mellem de to Institutioner. Her i Tinget tale vi altid til den Minister, under hvem vedkommende Kontor hører. Men det er ikke det, jeg lægger Vægt paa, jeg har ingen Grund til at prøve at fordele Ansvaret mellem Ministeren og Statistisk Bureau, jeg skal i det hele ikke beskæftige mig nærmere med Spørgsmaalet, men blot understrege som det, jeg stadig maa henviser